

'Alien'
fa 40
anys

El peatge verd per
entrar a Barcelona
agafa embranzida

L'AMB reclama que tots els peatges
actuals es mantinguin quan acabi la
concessió com a mesura mediambiental

119162-111560W

FESMÉS
el bricolatge de casa **FES BRICO CAT!**

reformes · jardí · moble kit

fes-te
Client
FESMÉS
fesmes.cat

Demana la targeta
client Fesmes **3%**
i acumula un **3% dte**
en cada compra

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 20 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15095 - AVUI / Any XLI. Núm. 13965 - EL PUNT

Open Arms no vol afegir milles al patiment

OPCIONES • L'ONG refusa
l'oferta del govern espanyol
d'atracar a Palma o a Maó

PETICIÓ • L'executiu socialista
es nega a enviar un vaixell per
recollir els immigrants

Un grup d'immigrants rescatats, a bord de l'Open Arms, observant la costa italiana de l'illa de Lampedusa ■ EFE

El desdoblament de
la C-16 entre Berga i
Bagà, l'any vinent

Confirmat el termini de l'obra, que
tindrà un tram de carrils reversibles

Avenç en la predicció de
malalties cardiovasculars

Investigadors d'hospitals barcelonins
desenvolupen un nou biomarcador

Bon nivell casteller per
Sant Magí, a Tarragona

La colla Jove torna a conquerir el 5 de
9 amb folre i també fa el 9 de 8

"Ningú es pot escudar en la consecució
perfectament lícita d'una República
Catalana a canvi d'enfonsar i de
desgovernar el País" P11

César Díaz
Forus de pa i degustació

Via Europa, 189 MATARÓ
Camí de la Geganta, 99 MATARÓ
Av. Puig i Cadafalch, 12-14 ARGENTONA
Plaça de la Constitució, 5 ÖRRIUS

111591-11527300

LES SÈRIES. Gallina vella fa bon caldo / Va bé tenir cactus prop de l'ordinador, perquè absorbeixen les radiacions P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La més gran pobresa

Edicions Cal·lígraf, una petita editorial de Figueres, ha tingut l'encert de reeditar el llibre *Ell, a la presó*, una crònica en

la qual el polític Josep Puig Pujades narra la seva experiència a la presó arran dels fets d'octubre de 1934. Es tracta d'una autèntica joia, que va aparèixer el 1938 (a les acaballes de la guerra civil) i que, fins avui, només podia trobar-se a les biblioteques o a les llibreries de vell. En el llibre, el polític figuerenc, que ocupava el càrrec de comissari delegat de la Generalitat en el moment en què es va produir la revolta, reflexiona sobre tots aquells aspectes associats a la reclusió, des dels més aparentment trivials (que, en la monotonia de la presó, adquireixen una altra dimensió) fins als més transcendents; tot plegat, amb una redacció acurada, a voltes poètica i sempre intimista. La crònica està escrita en tercera persona i, més enllà dels aspectes personals (que no obvia), el llibre té la vocació de convertir-se en una reflexió

El polític Josep Puig Pujades, represaliat arran dels fets d'octubre, definia la pèrdua de llibertat com "la més gran pobresa que pugui patir-se"

sobre la pèrdua de llibertat, "la més gran pobresa que pugui patir-se", tal com la defineix el mateix Puig Pujades.

El 20 de febrer de 1936, pocs dies després de la victòria del Front Popular, el polític figuerenc va aconseguir, finalment, la llibertat. L'endemà, va ser rebut de forma multitudinària a Figueres. Des del balcó de la seu de la Federació Republicana Socialista de l'Empordà, Puig Pujades va tornar a referir-se a aquesta "gran pobresa": "Sols els que hem portat els grillons, sols els que hem sentit tancar al darrere nostre les portes de la presó, podem comprendre el valor veritable de la paraula llibertat." I, certament, es fa molt difícil entendre tot allò que representa la pèrdua de llibertat sense sentir com es tanquen els barrots darrere teu. Però ara, quan el nostre país torna a tenir presos polítics i quan ens haurem d'exigir una reacció contundent a una més que previsible sentència, es fa imprescindible intentar empatitzar per tal de posar fi a la pobresa dels nostres dirigents, que és també la nostra pobresa col·lectiva.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Fes un petó a la mare

La poeta Blanca Llum Vidal, valor en alça, s'estranya de sentir una mare que parla en tercera persona al seu fill: "Si no fas això, la mare et renyarà." A mi em sorprèn l'estranyesa de la Blanca. Es pregunta si aquesta forma distanciada d'expressar-se és per reforçar l'amenaça de la mare sobre el fill. Però el "distanciamment" també es produeix en situacions afables: "Fes un petó a la mare", diu la mare al fill. O menys imperatiu però antropòfag: "La mare et menjaria a petons." És així des del "Què li darem a n'el noi de la mare", admirable decasíl·lab d'encuny popular. Confosa amb el cançoner de Nadal, sembla que es formulin la pregunta els pastors que van a la cova. No, no: és una cançó de bressol i és la mare qui canta. Què li darem que li sàpiga bo? "En quin llavi de dona seria... que la tonada floria?" es preguntava Sagarra donant per fet que aquesta dona "del meu país" era una mare adreçant-se al fill.

Els fills, quan són petits i també de més grans, fan alterar el llenguatge familiar. El pare deixa de ser en Joan o en Miquel per ser "el pare" i la mare ja

“Els pares s'adrecen als fills en tercera persona i alteren el llenguatge

no és la Maria o la Blanca sinó que és "la mare": "Ara el pare et portarà a passejar", diu el pare. "Digues-li-ho a la mare", afegeix. La formulació s'estén a tota la família: "Vine a fer un petó a l'àvia", sol·licita l'àvida de petons. "Que no coneixes l'oncle?", pregunta un senyor que el nen no veu mai. "No facis soroll que avui l'avi té mal de cap", diu l'afectat per la migranya. La tercera persona no distancia sinó que d'alguna manera uneix. Els lingüistes, sociolingüistes o psicolingüistes ho deuen tenir estudiat. Potser sí que, com intueix la Blanca Llum Vidal, va començar sent una "distanciació" per re-

nyar. Però al final es va estendre a les expressions amoroses.

Entre les amistats passa semblantment: "Que ja no saludes els amics?", pregunta l'amic al distret. O més complicat: "Que ja no saludem els amics?" Alguns parlen amb si mateixos usant la segona persona del singular, que és la més difícil en la narrativa: "Ara et convindrien unes vacances."

En el camp de la salut, el personal sanitari s'identifica amb el malalt: "Què, com hem passat la nit?" "Ara ens posarem el termòmetre." També amb diminutius: "Ja hem fet cacona?" Hi ha malalts, i familiars d'aquests malalts, als quals la confiança que deriva en paternalisme els incomoda. Deu ser una consigna que s'aprèn a les facultats de medicina i a les escoles d'infermeria pensant que si el metge també ha de fer cacona el mal no se li presenta tan dramàtic al pacient. No ho sé. A la pel·lícula *Testimoni de càrrec*, Elsa Lanchester, que fa d'infermera, diu a Charles Laughton: "Ara prendrem la pastilla i ens ficarem al llit." Ell li respon: "Amb vostè? Mai!" Val per a tot el món i en tots els idiomes.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/a7i8gr>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El peatge espanyol

Són bons, aquests espanyols. Mentre aquí estem entretinguts dia sí i dia també amb aquesta mania que ens ha agafat ara que hem d'anar a eleccions com a reacció a la sentència de l'1-O, a Espanya ja fa dies que el ministre Ábalos els té entretinguts amb una altra qüestió. El ministre en funcions de Foment (ara tot és en funcions, a Espanya i em sembla que aquí també) va posar sobre la taula la setmana passada la possibilitat de posar peatges en algunes autovies de l'Estat. El ministre va fer la reflexió que les autovies "són l'única infraestructura en matèria de transport on l'usuari no paga res", va explicar que el seu cost de conservació supera els 1.100 milions d'euros anuals, i va deixar anar la possibilitat d'establir-hi "un peatge simbòlic". No es pot pas negar que l'entreteniment d'Ábalos (suposo que perquè els espanyols no s'adonin que fa mesos que no tenen

“A Espanya ja fa dies que el ministre Ábalos els té distrets parlant de peatges. Un tip de riure, vaja

govern) ha estat un èxit. Fa dies i dies que els diaris espanyols obren portades escandalitzats amb la possibilitat que hi hagi peatges. I l'incombustible i mai prou ben valorat periodista Lluís Martínez fa dies que les recull i me les fa arribar. Són sensacionals. "Oposició total als peatges: l'economia flaquejarà", deia ahir a portada *La Nueva España* d'Astúries. Els arguments són brillants. "Si s'arriba a aprovar la mesura, caldria pensar en la pèrdua de

competitivitat de l'economia espanyola", deia el *Diario de León* la setmana passada. A la tertúlia dels matins de TVE argumentaven l'altre dia que a Madrid no hi pot haver peatges a les autovies perquè "es formarien cues i embussos als peatges". I a *La Tribuna de Cuenca* ridiculitzaven l'argument del ministre en el sentit que els usuaris han de pagar les infraestructures que utilitzen dient que "si fos així, les comunitats d'interior no hauríem de pagar ni un euro del manteniment de fars i ports". Són bons, aquests espanyols. "Les autovies són un símbol més de l'estat del benestar que ha de resistir a la pressió de les retallades", concloïen a *El Correo Gallego*. No em negaran que, vist des de Catalunya, especialistes com som a empassar-nos peatges, si no fos que n'hi ha per plorar, tot plegat és un tip de riure. I un altre bon argument per anar passant. Unilateralment o no.

EDITORIAL

El repte del trànsit a Barcelona

Barcelona té un problema real de contaminació atmosfèrica que afecta la salut de les persones. I que, a més, pot comportar importants multes de la UE. El trànsit és un agent contaminador important, tot i que ni de bon tros l'únic. I després d'anys de pedaços, ara sembla que el peatge mediambiental per accedir a Barcelona comença a ser una opció. Tot i que supeditada a l'eficàcia d'altres mesures, com ara l'entrada en vigor, l'1 de gener, de la zona de baixes emissions, amb què es vetarà l'entrada a uns 125.000 vehicles massa contaminants. Barcelona ha de prendre mesures per evitar la contaminació que afecta la ciutat i, per extensió, altres territoris que arriben fins a Vic. I els peatges poden ser una mesura. Però no podem obviar que bona part de les vies d'accés a Barcelona ja en tenen, i això no evita immenses retencions.

Cal un pla global de mobilitat que no tingui com a eix fonamental la prohibició sinó l'articulació d'un sistema de transport públic eficient i barat que connecti tota l'àrea metropolitana, exigències que ara Rodalies no compleix. Organitzat en xarxa, en connexió amb el centre de Barcelona, però també entre les diverses ciutats metropolitanes. I amb aparcaments dissuasius a les localitats amb estacions ferroviàries. Sense aquestes alternatives per al cotxe, els peatges seran un cost extra a la mobilitat de la gent però no un fre a l'ús de l'automòbil privat. I les limitacions basades en l'antiguitat dels vehicles una penalització injusta a qui no té possibilitats econòmiques per renovar el cotxe sense disposar d'una connexió adequada en transport públic. En tot cas, el que sí que resulta indiscutible és que cal posar fre a la inassumible contaminació actual sense més demora ni vacil·lacions.

De reüll

Marga Moreno

On és la humanitat?

Semblava una broma de mal gust, però fa dos dies el govern espanyol va oferir el port d'Algesires perquè l'*Open Arms* pogués desembarcar el centenar llarg de persones que va rescatar al mig del mar. Algesires. A l'altra punta del Mediterrani. Semblava més un acte de cinisme i un "si voleu tocar terra, veniu fins aquí". Potser alertat per algú de la ridícula de la proposta a éssers humans que fa setmanes que desesperen solucions, Pedro Sánchez ha ofert ports balears. Vista la sordesa institucional davant dels arguments humans i logístics, l'ONG badalonina semblava ahir resignada a navegar uns dies més, fins a Mallorca. Per si no n'hi hagués prou amb els feixistes amb poder com Salvini, hi ha l'exhibició de les vergonyes d'una Europa, diuen que unida, que fa l'orni des del despatx i que no ha sabut evitar que, a una trista milla de la costa de Lampedusa, els refugiats no hi hagin pogut tocar terra. Algunes veus fins i tot s'han permès la misèria d'intentar desacreditar l'ONG o els refugiats, un recurs d'urgència per encalmar consciències insolidàries. Cofois del nostre relatiu benestar respecte a punts més coents del planeta, ni ens adonem que potser en un futur podríem ser nosaltres els qui busquéssim aixopluc en terres amables. Guerres, catàstrofes climàtiques o ecològiques, et canvien la vida tot d'una. Aferrats als nostres telèfons intel·ligents, seguint la sèrie de moda, no som conscients que la fragilitat només es protegeix amb solidaritat.

Les cares de la notícia

DIRECTOR DE CINEMA

Ridley Scott

40 anys del seu 'Alien'

El 1979 es va estrenar als cinemes la pel·lícula *Alien*. Un film que ha esdevingut un clàssic del gènere de terror lligat a la ciència-ficció. *Alien* es va veure immersa en la moda de les pel·lícules de l'espai, però va revelar el gran talent de Ridley Scott i amb el temps ha guanyat un gran prestigi.

DIRECTOR FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA DE POBLET

Jordi Savall

Festival d'excel·lència

L'impuls i la direcció de Jordi Savall han aconseguit fer del Festival de Música Antiga, que se celebra cada agost al monestir de Poblet, un epicentre estiuc de l'excel·lència musical en una part de Catalunya faltada d'aquests esdeveniments culturals. La setena edició ha tornat a ser un èxit.

FUTBOLISTA

Philippe Coutinho

Fracàs i cessió

La cessió del futbolista brasiler al Bayern de Múnic és el mal menor del fracàs estrepitós que ha resultat ser el fitxatge més car de la història del FC Barcelona, després que el club fes caixa amb la sortida d'un altre brasiler, Neymar, que ara malda per tornar.

Tal dia com avui fa...

1 any Més unitat
L'ANC i Òmnium reclamen més unitat estratègica. Admeten que s'ha perdut entesa els últims mesos i critiquen els partits.

10 anys Incomoditat al PSC
El PSC observa amb incomoditat i recel creixents la seva hipotètica absència de les accions cíviques i polítiques contra la sentència del TC.

20 anys Pressió a Milosevic
Una manifestació de 150.000 persones exigeix a Milosevic que deixi el poder. La protesta reuneix els líders opositors Djindjic i Draskovic.

Full de ruta

Emili Bella

Closed Arms

És inconcebible el cinisme amb què el govern presumptament d'esquerres de Pedro Sánchez ofereix el port de Maó després de gairebé vint dies per desembarcar els rescatats de l'*Open Arms*, després de marejar la perdua tot aquest temps i després d'oferir primer el d'Algesires, que no era ni el port espanyol més proper al vaixell. "Espanya sempre actua davant d'emergències humanitàries", té la barra de piular Sánchez. Si actua, ho fa tard i malament. És com si el govern espanyol hagués estat tot aquest temps dissenyant un relat per intentar salvar la seva imatge abans que salvar la gent del mar; imposar un relat, com si es tractés d'una mera negociació per formar un govern. Per què Espanya no ha enviat fa dies un vaixell segur per desembarcar al mar els 107 immigrants en lloc de fer que l'*Open Arms* travessi mitja Mediterrània? No cal dir que l'oferiment de La Moncloa és altament enverinat: el govern espanyol va blo-

Resulta roí que part de l'opinió pretesament progressista mediàtica espanyola acusi Oscar Camps d'utilitzar els rescatats per fer un torcebraç a Salvini

quejar durant mesos l'*Open Arms* al port de Barcelona. Closed Arms.

Resulta també roí que part de l'opinió pretesament progressista mediàtica espanyola –la que ensabona Sánchez, vaja– acusi el responsable d'*Open Arms*, Òscar Camps, d'utilitzar els immigrants per fer un torcebraç al feixistoide ministre de l'Interior italià, Matteo Salvini, quan estem parlant d'urgències, vides, i el més lògic és que aquest centenar de persones desembarqués a Lampedusa, a un quilòmetre del vaixell, en lloc de recórrer-ne 900 per arribar a Maó, que significa tres dies de viatge. D'assenyalar amb el dit les ONG amb aquest argument a culpar-les de fer el joc a les màfies que trafiquen amb éssers humans al Mediterrani, com fa Salvini, hi va menys d'un pam. És igualment vomitiu llegir segons quins tuits de grans fitxatges de Ciutadans que parlen de "passatgers ben menjats" per referir-se als naufragats rescatats. Costaria de triar entre el desacomplexament xenòfob i la hipocresia governant.

Tribuna

Santiago Vilanova. Periodista

Moià i el tenor Viñas

Una exposició del pintor Planas Doria (Sabadell, 1879 - Barcelona, 1955) al Museu de Moià va fer que revisités la ciutat vint-i-sis anys després. La darrera vegada va ser amb motiu d'haver estat guardonat per un article publicat al diari Avui (22/3/1993) sobre la relació del tenor Francesc Viñas (Moià, 1863 - Barcelona, 1933) amb la seva vila nadiua i els valors morals, cívics i ètics que va impulsar, especialment els relacionats amb la naturalesa. El 1904 va fundar la Lliga per a la Defensa de l'Arbre Fruiter, pionera associació ambientalista del país, i el 1905 es va organitzar la primera Festa de l'Arbre Fruiter que es celebra cada 17 d'agost (únicament suspesa durant la Guerra Civil).

RECORDO QUE en aquella ocasió vaig demanar a les autoritats municipals guardar la memòria i el patrimoni de l'artista del qui Joan Maragall va escriure: "Ditxós el poble que entre els seus fills en té un com vós; ditxosa Catalunya si en cadascun dels seus pobles hi hagués un home semblant." El tenor Viñas va portar el nom de Moià arreu del món i als principals teatres lírics (Covent Garden, Metropolitan Opera House,

Teatro alla Scala...) i, especialment, al Gran Teatre del Liceu, on va debutar el 9 de febrer de 1888 cantant *Lohengrin*, òpera que va interpretar 120 vegades! Per l'extraordinari baríton de l'època Titta Ruffo, Viñas va ser el més gran Tristany de la història.

FILL DE CAL SEGARÒ, una modestíssima família que l'obligà de ben petit a fer de sagal a una masia de Marfà, quan va ser famós va convertir Moià en un casal de cultura, humanisme i defensa del paisatge, alhora que es preocupava pels ancians i per una educació integral dels infants. Amb la seva empena va sorgir el Sindicat Agrícola i la Caixa Rural i d'estalvis. També va ajudar a resoldre el proveïment d'aigua a la vila. El Concurs Internacional de Cant que cada any organitza el Liceu recorda el seu llegat artístic. Per això com a melòman m'ha entristit visitar l'estat de ruïna i abandonat de les tres cases del cantant, un conjunt modernista-noucentista, rodejat d'un preciós jardí amb diferents espècies arbòries que hauria de ser un parc públic. El carrer Segarò, on va néixer el tenor, porta el nom de Richard Wagner i a les parets s'hi poden veu-

re encara rajoles amb el retrat del compositor i amb el nom de "Tristan-Isolda", "Parsifal" i "Lohengrin". Aquest patrimoni està en venda fa anys i no sembla que cap institució pública o privada hagi actuat fermament per protegir-lo i convertir-lo en museu que albergués el Fons Viñas avui dispers, escola internacional de cant o residència per a músics. El Departament de Cultura hauria de reaccionar.

RESULTA PATÈTIC veure com en els cartells "Coneix Moià" s'indica el lloc d'aquest degradat patrimoni de l'il·lustre moianès que va ser admirat per Prat de la Riba, Francesc Macià, Carles Riba, Amadeu Vives i per Joan Maragall i Enric Morera (ambdós varen escriure i musicar per a ell *L'himne de l'arbre fruiter*). És urgent una solució concertada (Ajuntament de Moià, Generalitat, Diputació, Fundació del Gran Teatre del Liceu) abans que sigui massa tard i un inversor acabi adquirint les finques a baix preu per fer-ne un hotel de luxe. He vist l'estelada pintada en un mur de la finca del tenor Viñas. No farem bona República, però, si ens oblidem dels nostres insignes artistes.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

L'individu

Entre poc i massa en qüestionar que tots els problemes que estan passant arreu del món, guerres, salvar immigrants, incendis forestals, defensar-se dels delinqüents, el canvi climàtic i les mil i una injustícies, estiguin sempre focalitzats com a solució vital d'una manera individual!

No pot ser que, per exemple, una persona quan va a comprar al súper hagi de comprar pensant en la seva nefasta aportació a la contaminació mundial!, o sigui, comprar menys carn?, no comprar res embolicat en plàstic!, verdures naturals molt cares i a sobre pagar la bossa perquè d'aquesta manera salvarem el món de la catàstrofe total!

Per favor, que no som tan imbècils.

Mentrestant, veus els vertaders responsables que tenen el poder per canviar els cos-

tums mundials i potser salvar la terra que van amb uns iots immensos, cotxes grandiosos, res a veure amb l'energia ecològica, avions particulars, mansions increïbles i vivint a tota vela!

La corrupció és el seu pa de cada dia.

Per sort, reconec que no ho practica tothom, però...

En resum: menys lliçons d'educació ambiental, social, etc. i més concretar i decidir, vostès que poden, què cal fer per salvar el món des d'un punt de vista decisiu, que crec que encara hi som a temps! La resta és fer volar coloms!

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)

'Exodus' vs. 'Open Arms'

No cal anar gaire lluny, poc més de setanta anys, el 1947, quan un vaixell, l'*SS Exodus*, va estar aturat i encallat en aigües xipriotes amb gent sorti-

da de l'Holocaust que no sabien on col·locar-los.

Greument la història no varia, aquest dies està passant amb el immigrants del vaixell *Open Arms* que tampoc saben què fer-ne; això sí, tothom es passa la pilota, governs inclosos, i ara per ara continuen jugant amb persones, està molt clar que la humanitat s'ha perdut i ningú decideix.

Com ens hem tornat, amics, que en ple segle XXI, contemplem aquests esdeveniments, molt penós.

FRANCESC XAVIER FARRÉ MARTÍNEZ
Barcelona

Comprar Alaska als Estats Units

Recentment, els ecologistes de tot el món varen tenir un sobresalt en assabentar-se que el president dels Estats Units, Donald Trump, volia comprar Groenlàndia a Dinamarca.

Si es fes realitat aquesta adquisició i tenint en compte el perfil i tarannà de l'esmentat president, Donald Trump, de ben segur que en poc temps la immensa illa gelada s'ompliria d'aeroports, parcs temàtics, McDonalds, prospeccions mineres, gasoductes, oleoductes i bases militars... malmetent-se irremediablement aquell immens territori àrtic.

Al meu parer, per l'interès comú de tota la humanitat, Dinamarca no sols no hauria de vendre's aquest territori als Estats Units sinó que, per contra, el que podria fer és una oferta als Estats Units per comprar-li el territori d'Alaska.

I evitar així que prosperin els ambiciosos plans de l'excèntric president dels Estats Units per explotar les zones verges del més septentrional dels estats de la federació.

MARTÍ GASSIOT
Barcelona

La frase del dia

“Convocar eleccions és una opció com a resposta a la sentència de l'1-O”

Oriol Junqueras, PRESIDENT D'ERC

Tribuna

Jordi Cabré. Periodista i escriptor

Els i les coses

En anglès no tenen aquest problema: els objectes no hi tenen gènere. Em pregunto quan van començar, els romans o els parlants del llatí popular –no m'agrada dir-ne llatí “vulgar”, perquè ser vulgar és una altra cosa–, a veure trets femenins en una taula o en una cadira, o trets masculins en un llibre o en un semàfor. Em costa explicar-m'ho, i m'agrada que em costi. M'agrada que sigui tot així de boig. Si ho pensem bé, és molt irracional i fins i tot surrealista que algú es dediqués a posar sexe als objectes. He dit abans, per cert, que en anglès no els passa això: bé, excepte amb els vaixells. Els anglesos van decidir que els vaixells tinguessin sexe femení, i per tant si el *Titanic* s'enfonsa, per ells és “she”. Deu tenir a veure amb el nom que posaven els pescadors a les barques, que devia ser sempre de dona, no ho sé. Però aquí rau l'excepció de la fredor neutralitzadora dels anglesos amb els objectes, i és l'única excepció que fan. Nosaltres, en canvi, no tenim cap “it”. Nosaltres veiem taules amb faldilles i rellotges amb bigotis.

DE FET, M'AGRADA QUE SIGUEM AIXÍ D'ANIMISTES. “L'ànima de les coses”, glossava Sagarra. És difícil de creure que aquestes decisions sexualitzants s'escapin del tot d'una aproximació a l'ànima dels objectes, a allò que ens inspiren o ens evocuen, el seu esperit, la seva personalitat. El gènere els dona personalitat, fins i tot si és hermafrodita, com és el cas d’“el mar” i “la mar”. Posats a escollir, jo hauria preferit dir “la mar” com els balears o els francesos, però aquí, a Barcelona, semblaria poca cosa més que un poeta frustrat. La primavera i les subsegüents estacions es van alternant el gènere, i això en català, perquè en castellà només la primavera aguanta amb un parell d'ovaris. Els mesos i els dies de la setmana són tot homenots virils, amb el bonic que seria te-

nir una divendres dedicada a Venus. I per quins set sous els castellans veuen penis i testicles a una sabata i els catalans li veiem vulva i pits. O per què nosaltres veiem un canell i ells una nineta, o nosaltres tenim les dents i ells uns testostèrònics ivoris. Em té absolutament meravellat que els francesos veïen “una cotxe” i els italians “la matí”. I des de quan l'aire o el vent poden tenir un gènere determinat, o la terra, o la nit i el dia, o els ambivalents estels i estrelles? Evidentment això suposa un esforç suplementari per a parlants saxons o germànics o asiàtics, perquè al damunt d'aprendre el vocabulari han de provar de determinar si aquell objecte és home o dona, la qual cosa, com és prou comprovable, no obeeix a gaire lògica. De fet, és directament demencial. I d'aquí es deriven les inoblidables refe-

“Cada llengua va conformant-se amb les dèries, intuïcions, herències, traumes i psicopaties del passat

rències de Cruyff a “el peloto” o a “el partida”, i amb el cap ben alt i sense immutar-se, perquè a qui li importa si una pilota pixa asseguda o dreta. A quin psicòpata li pot importar el gènere o fins i tot els costums sexuals d'una pilota o d'un xupa-xup.

TOT AQUEST DEBAT SOBRE “ELS I LES”, sobre la lingüística de gènere, agafa dimensions molt més malaltisses si ens plantejarem per què no podem seure en un *cadiro* o menjar una *préssega*. I per què no hauríem de poder? Si flexibilitzéssim tot això fins a aquest extrem, ens estalviariem situacions grotesques com els de “els i les persones”, com he sentit jo mateix en viu i en directe. I qui ho diu, que la cafetera no se sent bisexual i que viu atrapada en un cos –més aviat en una ànima– que no li correspon? Qui ha condemnat la meua filla a dir “el planeta” quan ella porta tota la infantesa dient, amb tota la lògica, “la planeta”? On és el Coromines que ens pugui indicar en quin moment fins i tot vam masculinitzar tots els colors de l'arc de Sant Martí, o vam feminitzar totes les lletres de l'alfabet sense excepció? Per què, posats a desfer totes les rigideses lingüístiques de l'heteropatriarcat, no alliberem del seu jou els i les mandonguilles i *mandonguillos*? Massa tard, evidentment: cada llengua va conformant-se amb les dèries, intuïcions, herències, traumes i psicopaties del passat. Del dia que un bon home o una bona dona va mossegar el fruit prohibit –o la fruita prohibida– i va decidir, alabat sia Déu, que fins i tot el nom dels genitals tindria gènere. I que en la seva forma culta, el penis seria genuïnament masculí i la vulva adequadament femenina. Però que després ens tornariem bojos i, en la seva forma vulgar –aquí sí, “vulgar”–, l'òrgan sexual masculí prendria personalitat femenina en quasi totes les seves variants. I el d'elles? Ai cony.

De set en set

Imma Merino

Contra la naturalesa

Acaba d'estrenar-se *La casa de verano* (Les estiviants), la nova aportació de Valeria Bruni Tedeschi a una autobiografia imaginària encetada fa quinze anys amb *C'est plus facile pour un chameau...*, en la qual l'actriu i directora franco-italiana reflecteix un complex de “nena rica” que sembla perdurar en el temps, però expressat de manera més àcida. Tant és així que en aquesta seva nova pel·lícula mostra com la família imaginària (però a la vegada tan “real” que, entre els seus membres, hi ha personatges interpretats per la mare i per la filla de Bruni Tedeschi, que, a més, hi encarna una actriu i directora que prepara un film mentre viu una crisi en ser abandonada inesperadament pel seu home) explota els criats, a més de desprendre un aire decadent enmig dels seus secrets i conspiracions. A la casa d'estiu a la Costa Brava d'aquesta família tan real com imaginària, hi arriba Nathalie, una guionista interpretada per l'actriu i també directora Noemi Lvovsky, amiga de Valeria Bruni Tedeschi i, de fet, col·laboradora en tots els seus guions. Imagino que Lvovsky va escriure per al seu personatge una reflexió en principi adreçada al marit de qui pot considerar-se una doble de Carla Bruni, de manera que ell seria una mena de rèplica de Nicolas Sarkozy. Així comença aquesta reflexió: “La dreta sap que la naturalesa és més forta que els humans i hi està d'acord. L'esquerra sap que la naturalesa és més forta que els humans, però no hi està d'acord.” I continua: “L'esquerra, que sempre perd, té la força de la desesperació. I en un esforç que dura segles i segles, milers de persones han fet aportacions minúscules amb les quals la humanitat aconsegueix pal·liar les injustícies naturals de la seva condició.” Hi vaig rumiant. També en el fet que l'interlocutor de Lvovsky diu que hi està d'acord. Que tothom hi està d'acord... encara que “naturalment” depredi.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els crítics d'ERC preparen una ponència alternativa

■ El Col·lectiu Primer d'Octubre es presenta a Prada reclamant més debat intern al partit, i criticant el document del sector de Tardà i Rufián ■ No entenen que calgui convocar eleccions immediates

Oscar Palau
PRADA

El Col·lectiu Primer d'Octubre, encapçalat per l'exdiputat al Congrés Joan Puig i l'excandidat a les primàries a Barcelona Xavier Martínez Gil, presentarà una proposta alternativa de ponència estratègica en el debat congressual que ERC afrontarà a la tardor. Així ho van avançar ahir durant la seva presentació oficial en públic, a la Universitat Catalana d'Estiu, en què van criticar el document que va filtrar la setmana passada un sector proper a Gabriel Rufián i Joan Tardà –i avalat en certa manera ahir per Oriol Junqueras a Catalunya Ràdio–, que reclama eleccions immediates que donin lloc a un govern de concentració de tots els partits sobiranistes, per tornar junts a reclamar un referèndum al Congrés. “No entenem que es vulgui donar estabilitat a l'Estat i inestabilitat a Catalunya”,

Els portaveus del Col·lectiu Primer d'Octubre, ahir a Prada ■ JOSEP MARIA MONTANER

reblava ahir Puig, que denunciava les “males arts” per voler influir el debat abans d'hora: “No val demanar unes eleccions ara; primer fem el procés congressual i després que apliquin la ponència guanya-

dora”, deia. “Tornar a eleccions com a resposta a la sentència és un autèntic error, ja tenim un Parlament amb un mandat clar per fer ara la unitat”, insistia Martínez.

Els crítics, que s'auto-

anomenen “ortodoxos” perquè es declaren defensors de l'1-O, reivindicaven ahir que la ponència política aprovada per ERC fa un any parla explícitament de no abandonar la unilateralitat o de “no nor-

Huguet demana una Diada amb “més efectes”

L'exconseller Josep Huguet, que fa uns dies va aixecar polèmica en piular que no aniria a la Diada, va matisar ahir que s'ho està pensant, si bé no està “motivats”. Huguet demana que les grans mobilitzacions “no siguin per fer una estrella”, sinó que tinguin “un efecte coercitiu profund sobre alguna àrea de l'Estat”. Per exemple, impulsant una “acció compulsiva” allà mateix per canviar de companyia telefònica. Huguet apostava per la “luita no-violenta”, i lamentava que “no hi ha una direcció unificada” del procés.

malitzar” les relacions ni amb l'Estat ni amb els còmplices del 155 mentre hi hagi presos i exiliats polítics, davant els dirigents que en els últims dies han advocat per altres tàctiques. En la proposta que presentaran,

així, es demanarà que es vagi cap al compliment del mandat de l'1-O, i també s'insistirà a recuperar l'assemblearisme del partit. “Les decisions no es prenen amb prou debat intern de la militància ni prou transparència, hi aprofundirem”, assegurava Martínez Gil, que es queixava que, tot i que fa quatre anys es va aprovar que es pot forçar una consulta interna amb un 10% de signatures dels militants, no està desenvolupat cap reglament per fer-ho.

El col·lectiu, que en canvi no ha presentat cap candidatura alternativa a l'oficial, es va mostrar convençut que la militància no avalarà el “canvi de rumb” tal com l'està plantejant l'actual direcció, i va insistir a demanar una consulta per decidir el sentit del vot a Pedro Sánchez si convoca una segona sessió d'investidura. Això sí, van negar taxativament que vulguin acabar provocant cap escissió, ja que recorden que ERC és “imprescindible” per a la independència, i van demanar que ningú estripi el carnet.

Un participant que estava intervenint al final de l'acte en obrir-se el torn de paraula al públic va tenir un infart i va haver de ser evacuat en helicòpter a l'hospital de Perpinyà, després de ser estabilitzat en primer terme per les assistències sanitàries. ■

Reunió a Poblet de catalanistes moderats

■ S'hi esperen exlíders de CDC i Unió i crítics del PDeCAT contraris a la unilateralitat

Redacció
BARCELONA

Llençols perduts durant les diverses mutacions nominals de l'espai convergent es reuniran el pròxim 21 de setembre en unes jornades al monestir de Poblet que podrien constituir la primera concreció d'una eventual escissió en el Partit Demòcrata, segons va publicar ahir el di-

gital El Confidencial i va confirmar l'ACN. Membres crítics del PDeCAT i catalanistes considerats moderats contraris de la unilateralitat es trobaran a la Conca de Barberà juntament amb representants d'altres formacions polítiques a títol individual i també de la societat civil. La trobada es farà al marge de Junts per Catalunya en un moment en què s'està “endregant” l'espai post-convergent, que podria acabar amb la fusió o la confluència del PDeCAT, JxCat i la Crida, una operació en què s'ha arremangat

Marta Pascal, fa un any, durant l'assemblea nacional del PDeCAT ■ EFE / MARTA PÉREZ

Artur Mas i que es podria presentar en societat a la tardor. Segons aquestes informacions, entre els convidats hi ha, per exemple, la senadora i excoordinadora general del PDeCAT Marta Pascal –és co-

negut el seu enfrontament amb Carles Puigdemont–, l'exdiputat al Congrés Carles Campuzano –que va caure de la llista de JxCat a les eleccions espanyoles–, i l'exconseller i exalcalde de Sant Cugat, Lluís Reco-

der. S'esperen més de 200 persones en unes jornades de reflexió que porten per nom *El país de demà*. Desembarcarien a Poblet representants de Convergents –partit fundat el 2017 per Germà Gordó–,

Lliures –impulsat pels exmembres de CDC Antoni Fernández Teixidó i d'Unió Roger Montañola, del qual es va despenjar a última hora Xavier Cima, marit d'Inés Arrimadas–, la Lliga Democràtica d'Eva Parera –braç dret de Manuel Valls a l'Ajuntament de Barcelona– i Units per Avançar, de Ramon Espadaler, coaliat amb el PSC. És a dir, tot un batibull de personalitats autodenominades catalanistes moderades i contràries a la unilateralitat, procedents, en gran part, de les extintes CDC i Unió.

“CDC va fer un gir a l'unilateralisme quan ERC li treia aquest espai electoral. Ara fa un gir a l'independentisme possibilista quan ERC es *modera*. La Lliga Democràtica no pot jugar a aquest joc. És enganyar el votant per una cadira”, va piular ahir Parera. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Isona Passola

Presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català

Ens afecta a tots

NNo es pensin que el que llegiran a continuació no els afecta, els toca de prop, i molt. Perquè vostès, els seus fills i els seus nets formen part del segle XXI, i el segle XXI ens connecta entre nosaltres i amb el món a través de l'audiovisual. Es veu més audiovisual que mai i per més llocs que mai, pels telèfons, per les tauletes, pels ordinadors, pels televisors i aquest audiovisual que es genera bàsicament des de les televisions i les plataformes ens arriba d'una manera abassegadorament en totes les llengües menys en la nostra.

Una enquesta recent feta per adolescents.cat ens diu que un 71% de joves catalans miren, per diferents mitjans, pel·lícules i sèries cada dia. On és la nostra ficció? Aquesta ficció de la qual disposen la majoria de països del món i que fa que els seus conciutadans se sentin concernits ja sigui per la temàtica o per llengua sense detriment d'entrar a totes les llengües i continguts del planeta? Nosaltres, i quan dic nosaltres dic el nostre govern i la nostra televisió pública, l'hem regalada amb safata a la producció que es fa des de fora. Directors, guionistes, productors, actrius i actors catalans han hagut de partir cap a un exili obligatori perquè aquí, a Catalunya, no podien viure de la seva feina. La fuga s'ha produït bàsicament cap a les plataformes i televisions radicades a Madrid. Paradoxalment, quan més s'ha començat

L'èxit de la sèrie 'Merli' contrasta amb la crisi de l'audiovisual català per falta de pressupost ■

“El nostre govern segueix tractant l'audiovisual i la cultura com un luxe, sense adonar-se que sense audiovisual avui, no hi ha país

a produir ficció per tot arreu, aquí hem dimetit de fer-ho; és a dir, quan més necessari és l'audiovisual per a la modernitat i la comunicació del país, Catalunya ha quedat a la cua, i això en un moment que el centre de producció de Madrid s'ha multiplicat per quatre. I el més greu de tot això és que pel camí hi hem perdut la llengua.

La situació política a la qual ens veiem abocats amb el bloqueig dels pressupostos de la Generalitat prorrogats per dos anys consecutius, amb la Televisió de Catalunya en caiguda lliure, col·loca l'audiovisual en català en una de les situacions més difícils des del retorn de la democràcia. Podem produir industrialment en castellà, en anglès o en qualsevol llengua del món, però per fer produccions amb estàndards pressupostaris internacionals s'ha de coproduir amb tercers, i si vols coproduir en versió original catalana has de partir d'un fi-

nançament fort del teu propi país, si no t'imposa la llengua qui pot.

Quan TV3 feia de locomotora del cinema català, partíem de quantitats respectables a fora que eren complementades per la Generalitat. Ara la locomotora està en via morta i Cultura està vergonyosament a la cua dels pressupostos. El nostre govern segueix tractant la cultura, i dins de la cultura l'audiovisual, com un luxe, sense adonar-se que amb això no només ha perdut el tren de la modernitat sinó el de la pròpia cultura. Sense audiovisual avui, no hi ha país. La situació política a la qual ens veiem abocats té molt a veure amb aquests déficits però ens hem de negar que aquest argument ens faci desentendre del problema. Perquè el gravíssim problema, si es vol, es pot resoldre.

La primera qüestió que s'ha de tenir clara és que ningú es pot escudar en la consecució perfectament lícita d'una república catalana a canvi d'enfonsar i de desgovernar el país. En cultura els puc assegurar que ha estat així. Quin valor dona a la cultura un govern que fa que en tres anys haguem tingut quatre consellers de Cultura? Com es pot organitzar una política cultural seriosa de mirada llarga amb tants canvis? Com es pot organitzar la cultura d'un país, que és clau per a la igualtat d'oportunitats i per a l'ascensor social amb un pressupost per al Departament de Cultura que és el 0,7% del pressupost global del govern? En un moment crucial de canvi de paradigmes culturals, amb la irrupció massiva de l'audiovisual com a vehiculador de continguts culturals, això ha estat letal. El govern pot seguir pensant en objectius de llarg abast polític però ha de seguir fent la feina diària de casa. I fer feina és governar, i governar és prioritzar.

I prioritzar en termes de salvar l'audiovisual català només té una solució, i dos conceptes: dotar des de Presidència les televisions catalanes, especialment TV3, d'una partida finalista per a la producció de cinema, sèries, documentals i animació, aplicable a aquests conceptes i no a pal·liar la complexitat de déficits que té la nostra televisió pública catalana, i aprovar pressupostos que permetin que ens col·loquem en la normalitat audiovisual que ens correspon si volem existir com a país al món d'avui. I això darrer és feina de la majoria dels partits polítics, tot i que alguns se n'haurien de sentir doblement responsables.

Junqueras no descarta respondre a la sentència amb unes eleccions

Redacció
BARCELONA

El líder d'ERC, Oriol Junqueras, obre la porta a convocar eleccions com a resposta a la sentència del Tribunal Suprem contra l'independentisme. En una entrevista per escrit difosa ahir a Catalunya Ràdio, el republicà, en pre-

só preventiva a Lledoners, assegura que “convocar eleccions és una opció que no cal descartar mai”. Encara que la convocatòria electoral és competència exclusiva del president de la Generalitat, diverses veus d'ERC, sòcia de govern de JxCat, són partidàries que si no s'aproven els pressupostos, sense re-

novar des del 2017, convidaria anar a eleccions.

Entre els qui ho fan amb més entusiasme hi ha l'exdiputat al Congrés Joan Tardà, que demana eleccions immediates i, si les urnes ho permeten, que es constitueixi un govern que inclogui tots els partidaris d'un referèndum. En un article a *El Pe-*

riódico publicat ahir, Tardà suggereix que el nou executiu encari “l'ofec econòmic i social” i que “metabolitzi els danys del 155” allargant la mà del diàleg al PSC al Parlament per continuar negociant amb l'Estat. Alhora, Tardà qualifica de “mal síntoma” el pacte a la Diputació de Barcelona entre el PSC i

Junts per Catalunya.

D'altra banda, Junqueras manté que es vol allunyar de l'estratègia de confrontació amb el govern espanyol per la qual, sosté, advoca el president exiliat, Carles Puigdemont. “Només amb el diàleg s'arriba a consensos amb tots els ciutadans perquè tenim l'obligació de dirigir-nos a tots, als independentistes i als qui encara dubten”, ha afirmat. Junqueras i la resta de presos polítics homes van rebre ahir la visita del president de la Generalitat, Quim Torra, durant cinc hores. ■

PUBLICACIONS PENEDÈS, SA

Es convoca la Junta General Extraordinària al domicili social del carrer Papiol, núm. 1 de Vilafranca del Penedès, a les 20.00 hores del dia 5 de setembre de 2019, en primera convocatòria, o a la mateixa hora del dia 6 de setembre de 2019, en segona convocatòria, amb el següent:

Ordre del dia

Primer. –Modificació de l'objecte social per incloure-hi l'edició de mitjans informatius digitals, així com aprovació de l'Acta de la Junta.

Vilafranca del Penedès, 13 d'agost de 2019.

El secretari del Consell d'Administració,
Xavier Freixedas Domènech 119389-12154820